

имало патрони, и че у повечето отъ тѣхъ пушкитѣ съвсѣмъ не дѣйствували.

Умирахме отъ жажда. Азъ вървишката кѣсахъ едвамъ пропарилото се грозде, за да си утоля жаждата. Когато минувахме покрай една локва, въ която се виждаше да сж лежали биволи, Поповъ се наведе надъ нея и започна да пие, но азъ на сила го оттеглихъ да не пие мръсната вода.

— Благодаря ви, ми каза той, когато бѣхме вече далеко отъ турцитѣ, като ми стискаше ржката. Благодаря ви, че не ми дадохте револвера си: азъ щѣхъ да се самоубия.

Когато стигнахме близо до воденицата срѣщу дефилето, прѣдъ очитѣ ни се прѣдстави една грозна картина. Отъ тукъ се виждаше цѣлия градъ, южната частъ на който бѣ обхванатъ отъ пламъкъ. Огненнитѣ язици, като се издигаха на горѣ, се съединяваха и по тоя начинъ се образуваше цѣло огнено море. По-къмъ сѣверъ, тукъ-тамъ се показваха малки кръгове тъмни облачета отъ димъ, които постепенно се увеличаваха и разясняваха, до гдѣто най на сетнѣ отстѣпваха мѣстото си на червенитѣ огнени язици. . . .

Грозна и печална картина! Хубавия, потъналъ въ раскопна зеленина градъ, се изгуби въ страшното пожарище.

Тъзи картина бѣше още по-грозна и печална отъ оная, която оставихме тамъ — на бойното поле. Старо-загорскитѣ граждани и селени, които се бѣха стекли отъ околнитѣ села, обнадѣжени отъ началството, че града не заплашва никаква опасностъ, се бѣха успокоили и останали въ града по домоветѣ си.

Когато стана явно, че турцитѣ ще прѣвзематъ града, вече бѣше късно за бѣгание. Въ началото на боя, казваха, мнозина отъ старо-загорскитѣ граждани, които имали какво годѣ оржие, биле отишли: едни, да се биятъ съ турцитѣ, други, просто да гледатъ на битката. По-възрастнитѣ дѣца на групи на групи ходяли по улицитѣ, а женитѣ, събрани прѣдъ портитѣ си, чакали съ замиране на сърдцето да се научатъ за исхода на боя. . . Но ето, испърво се запалватъ нѣколко къщи отъ турскитѣ гранати. Огня все повече и повече се распространява. Жителитѣ се хвърлили да гасятъ и да спасяватъ имота си, и тъкмо въ това врѣме неочаквано се зачуватъ викове: „турцитѣ идатъ“. И наистина, турцитѣ вече биле въ града. Къмъ тѣхъ се присъединяватъ веднага гражданитѣ — тѣхнитѣ едно-вѣрци, въ които киѣше злоба и ненавистъ къмъ гяуритѣ, и